

و الکلام فی ہذا یطول و نیز میدانیم کہ رعایت معنی
 مقام کہ فن معانی تفصیل اوست و استعارات و کنایات
 کہ فن بیان کامل اوست با وجود در رعایت حال
 محض طبع کہ این بودند تا اشتراک این ضاعات بہتر
 در آنچه در قرآن عظیم است منظور نمی شود زیرا کہ مطلوب
 در اینجا آن است کہ در مخاطبات معرفتہ کہ ہمہ کہ بیان
 اشتراک اندکنند عام قریب خاص پسند داخل کردہ شود
 این معنی کا التعمین التفصیل است شعر بپای تا
 بسر شہ ہر جا کہ می گزیم کرشمہ و امن دل می کشند
 کہ جایجا است از آن جملہ و جہی کہ خردمند برین در آید
 شہ را بقیم آن میرسنبت و آن است کہ این علوم
 ضعیف اند و پس بودن قرآن نازل من است
 یہ جہت ہدایت بینی آدم جان عالم طب چون در

نظم می کنند و دور دور رفتن او در بیان حساب و عدالت
 او این وصف او و یہ ملا خط می کشند و شکر نمی کشند
 درین کہ مولف آن کامل است در فصاحت طب ہمہ
 چون عالم ہر از شریع می دانند کہ در تہذیب نفس کلام
 کہ ام خیر با فراد ان می توان القا نمود و بعد از آن
 فنون حسنہ تامل میکند بدین شکر در می باید کہ این فنون
 در معانی خود بوجہی رافع اند کہ از آن بہتر صورت نہ مندست
 آفتاب آمد و نیل آفتاب کرد و نیلت باید از روی رو
 مناب **بجہدہم** در بیان فنون تغیر و حل اختلاف
 واقع در تغیر صحابہ و تابعین باید دانست کہ نفس ان فریب
 مختلف اند جماعہ روایت آثار متناسبہ باایت تقد کردہ
 خودہ حدیث فریب باشد با موافقت با قول تابعی یا
 خبر اہل و این روش محمدان است و ذوقہ تاویل آتایہ

بجہدہم